

Overweging: 32e zondag door het jaar

Thema: Iets goed doen

Lezingen: 1 Koningen 17,10-16 en Marcus 12,28-44

Zondag 10 november 2024

Marleen Kremers

Vorige week was ik op een verjaardag bij een goede vriendin van mij. Haar man komt uit Indonesië. Hij heeft daar rijkdom gekend, maar ook diepe armoede. Hij is naar Nederland gekomen om te voetballen, maar uiteindelijk kwam hij niet veel verder dan de lokale voetbalclub. Hij werd glazenwasser om de kost te verdienen. Zijn visum verliep en hij bleef in Nederland, illegaal zoals dat heet. In die periode kwam hij mijn vriendin tegen en werden ze verliefd op elkaar. Zij regelde een verblijfsvergunning voor hem. Hij is altijd glazenwasser gebleven en een tijdlang installeerde hij jacuzzi's en sauna's. Hard werken dus en lange dagen maken. Sinds een jaar heeft hij nu zijn eigen glazenwassersbedrijf en binnenkort verhuizen ze met hun twee dochters naar Veldhoven naar een vrijstaand huis.

Zijn noeste arbeid werpt zijn vruchten af.

Toen ik binnenkwam op die verjaardag kwam ook net de mevrouw van de catering eraan, zij kwam het eten brengen voor de gasten. Een enorme tas vol Indonesisch eten werd overhandigd, de rekening werd betaald. Ik werd er bijna verlegen van en vroeg me stiekem af of de taartjes en hapjes die ik maak op mijn verjaardag eigenlijk niet te minimaal zijn.

Later op de middag vertelde de man van mijn vriendin mij ook nog het volgende verhaal: hij was op de terugweg van vakantie lekker noedels gaan eten.

De noedels die hij overhad had hij mee genomen naar huis. Bijna thuis ging hij nog even iets halen in de stad en daar kwam hij een aantal dakloze mannen tegen. Hij gaf hen de noedels en de opdracht het samen op te eten. Hij gaf er ook nog wat geld bij.

Ik vond het een zeer barmhartig verhaal, dat begrijpt u wel. 'Ach', zei hij, en hij lachte, 'dat doe ik best vaak zo. Ik geloof in karma. Als je iets goeds doet voor een ander, krijgt je ook iets goeds terug. Kijk naar mijn bedrijf, naar ons nieuwe huis. Wij hebben het goed. Daar ben ik dankbaar voor. Mensen vergeten vaak om dankbaar te zijn. Alleen al dat je in Nederland bent geboren, daar moet je al dankbaar voor zijn'.

En daar beleefde ik dus het evangelie in het klein, op een verjaardag, op een gewone zaterdagmiddag. En ik vond het heel inspirerend. En tegelijkertijd ook confronterend. Want hoe dankbaar was ik eigenlijk voor mijn leven en dat ik in Nederland geboren ben?

En hoeveel daklozen heb ik een bak noedels gegeven en geld erbij? Was mijn cadeau voor de verjaardag eigenlijk wel groot genoeg? Had het wel genoeg gekost? Ineens was ik me heel bewust van mijn eigen tekortkomingen. Ben ik te gierig? Ben ik zoals die rijke mensen die wel veel in de offerkist doen maar die eigenlijk veel meer kunnen geven? Zou ik mijn laatste broodje weggeven aan een profeet in plaats van mijn eigen gezin te voeden? Ik weet het niet en ik vind het eigenlijk maar lastige vragen ook.

Gelukkig is het ook niet zo erg met mij gesteld zoals die Schriftgeleerden waar Jezus het over heeft. Die zich maar al te graag laten begroeten en de ereplaatsen opeisen aan tafel en in de synagoge. Die de huizen van weduwen opslokken terwijl ze voor de schijn lange gebeden bidden. Nee, zo erg is het nou ook weer niet. Misschien zit ik er ergens daar tussenin.

Ik ga geen eten brengen bij daklozen, maar ik geef wel aan goede doelen. Ik bak geen broodjes voor profeten, maar wel zo nu en dan voor de zusters. Ik geef mijn tijd en mijn energie aan de zusters, broeders en bewoners van Glorieux. Ik zet me in in de kapel, ga voor in diensten. Maar voor dit alles krijg ik een vergoeding. Dus onbaatzuchtig is het niet. Och, lieve mensen, dit lijkt wel bijna een biecht te worden! Een biecht tegenover jullie en tegenover Jezus. Een biecht over mijn twijfels of ik eigenlijk wel goed christen ben.

Die twee vrouwen uit de verhalen van vandaag zijn het wel: hele goede gelovigen. Zij offeren van hun armoede, om die mooie woorden van Jezus te gebruiken. De weduwe uit Koningen gebruikte haar laatste meel en het laatste restje olie voor Elia. En de arme weduwe uit Marcus offert al het geld dat ze heeft. Beiden geven zij alles weg waar ze van leven moeten. Kunnen wij ooit tippen aan dit soort verhalen? Kunnen wij ooit zo onbaatzuchtig worden als deze vrouwen? Ik vrees van niet, als ik voor mezelf spreek. Dat is mijn biecht. Zal ik daarvoor verantwoording moeten afleggen aan het einde der tijden net als die Schriftgeleerden? Wie weet. Zou ik meer dankbaarheid mogen voelen dat ik de armoede van deze vrouwen niet ken? Dat zeer zeker!

Dankbaar ben ik ook voor de man van mijn vriendin. Die zonder er bij na te denken de werken van Barmhartigheid doet. Dankbaar ben ik voor deze verhalen, die mij weer even met de neus op de feiten drukken. Dankbaar ben ik ook dat ik hier mag voorgaan, dat mij de gelegenheid geeft om eens heel uitvoerig over deze verhalen bezig te zijn en ze te betrekken op mijn eigen leven. En tot slot ben ik heel dankbaar dat ik deze tijd van leven gekregen heb, en ieder dag weer opnieuw mag beginnen. Dat realiseer ik me ook steeds meer. Tijd om steeds meer de leren over de Bijbelverhalen, om te verdiepen en te groeien in geloof.

Lieve mensen, ik weet niet zo goed hoe ik nou het beste kan eindigen. Het is geen afgerond geheel, maar misschien is dat niet zo erg.

Want niet op alle verhalen is een kant en klaar antwoord voor ons eigen leven. Sterker nog, meestal blijf ik met meer vragen achter dan dat ik antwoorden vind. Maar mijn biecht is in ieder geval ten einde, misschien krijg ik nog ooit absoute hiervoor. Ik zou ook graag jullie ideeën en gedachten horen over deze verhalen. En wat ik in ieder geval hoopgevend vind is dat ik de werken van barmhartigheid gewoon kan vinden op een verjaardag. Zo zie je maar, je hoeft niet ver te gaan om God te vinden.

Het kan zomaar zijn dat je Hem ineens ziet op een zaterdag middag, in het gelaat van de ander.